

ROZBITÍ

Graham Masterton

ANDĚLÉ

HOST

1

Nejdřív to pokládal za obyčejný černý pytel s použitými plenami nebo uškrcenými štěňaty, který na mělčinu hodil někdo od kočovníků. „Do prdele,“ zamumlal si pod vousy.

Vytáhl z vody vlasec, hodil si prut přes rameno a začal se brodit k pytli. Řeka Blackwater pro něj byla posvátná. Když ho k ní otec vzal poprvé, bylo Denisovi osm let, a od té doby sem pravidelně jezdil na lososy. Byla to nejlepší řeka v Irsku a do nejlepší řeky se odpadky prostě neházejí.

„Denisi!“ zavolal Kieran. „Kam jdeš, kámo? Tam nechytíš ani rýmu, natož lososa!“ Jeho hlas se po lesklé hladině rozléhal jako v obrovské koncertní síni. Mezi stromy na opačném břehu se proháněl vítr a jemně Kieranovi tleskal.

Denis neodpověděl. Dál se mlčky brouzдал k černému odpadkovému pytli, postupně mu ale docházelo, že je to něco úplně jiného, než si myslel. Když k němu konečně dospěl, pochopil, že ve skutečnosti jde o mužské tělo oděné od hlavy až k patě do černého — vypadalo to jako kněžská sutana.

„Ježíši,“ vydechl Denis a opatrně položil prut na břeh.

Muž ležel na boku na úzkém pásu oblázků a nohy měl napůl ponořené ve vodě. Někdo mu spoutal ruce za zády a svázal kolena i kotníky. Tvář měl odvrácenou, ale Denis i přesto podle řídnoucích šedých vlasů poznal, že muži je něco kolem šedesáti. Zdálo se, že je při těle, Denis si však vzpomněl, jak po smrti vypadal jeho otec. Mrtvola Denisova táty ležela v suterénním bytě v Togheru skoro týden, než ji někdo našel, a do té doby se nafoukla jako obří, bledě zelený panák Michelin.

„Kierane!“ zahulákal Denis. „Na tohle se musíš kouknout! Je tady nějaký mrtvej chlap!“

Kieran přitáhl vlasec, skočil do vody a za hlasitého šplouchání se k Denisovi připojil. Měl zarudlou tvář, ohnivě zrzavé kudrnaté vlasy a blízko posazené oči, které mu propůjčovaly vzhled nepřičetného šilence. Kieran byl Denisův o osm let mladší švagr a kromě vášně pro chytání lososů je vůbec nic nespojovalo. Denisovi to ale ani v nejmenším nevadilo. Lovení lososů vyžadovalo ticho a usilovné soustředění. Lovení lososů přibližovalo člověka Bohu víc než jakákoli modlitba.

„Prokrista,“ řekl Kieran, sotva k Denisovi došel, a pokřičoval se. „To bude nějaký kněz.“ Odmlčel se a dodal: „Co myslíš, je fakt mrtvej?“

„Ne, jen se rozhodl lehnout si do řeky a trošku si dáchnout. Jasně že je mrtvej, ty vole.“

„Asi bysme měli zavolat policajty,“ řekl Kieran a vytáhl z kapsy mobil. Chystal se vytočit sto dvanáct, ale na poslední chvíli zaváhal a nechal prst položený na tlačítku. „Hele, co když si budou myslet, že jsme ho oddělali my?“

„Zavolej jim, prosím tebe,“ vybidl ho Denis. „Kdybysme ho oddělali my, tak bysme tu přece netvrдили jako párek blbounů, ne?“

„Pravda. To bysme byli dávno v tahu.“

Zatímco Kieran mluvil s policií, Denis obezřetně obcházel mrtvé tělo a pod gumáky mu křupaly oblázky. Muž měl otevřené oči a zíral do vody, jako by nechápal, co tam dělá. Nedalo se o tom pochybovat — byl doopravdy mrtvý. Denis si k němu přidřepal a upřeně se na něj zadíval. Zdál se mu povědomý. Netušil, odkud ho zná, byl si však jistý, že ta huňatá bílá obočí, rudé tenké žilky ve tvářích a především zřetelnou rýhu na špičce baňatého nosu už kdysi viděl. Muž měl prasklý spodní ret, jako by ho někdo prudce udeřil.

„Policajti už sem jedou,“ řekl Kieran s mobilem v ruce. „Prej nemáme na nic sahat.“

„No to víš, já na něho určitě budu chmatat. Vždyť pomalu začíná smrdět.“

„Díky, zrovna jsem si dal tuňákovéj sendvič.“

Nečinně u těla postávali a nevěděli, co podniknout dál. Vrátit se k rybaření se jim zdálo neuctivé, Denis si ale nemohl pomoci a po očku sledoval, jak se ve stříbřité vodě tu a tam míhají stíny. Doufal, že uloví svého prvního letošního skokana, a dnes na to byly ideální podmínky.

„Co myslíš, kdo ho zabil?“ zeptal se Kieran. „Ať to byl kdokoli, rozhodně mu dal slušně přes držku.“

Denis naklonil hlavu na stranu, aby se znovu podíval na mužův obličej. „Víš ty co? Já jsem si jistě, že ho odněkud znám. Pokud je to on, tak je o dost starší, než když jsem ho potkal posledně, což by ale sedělo, protože už je to nejmíň patnáct let.“

„A kdo to teda podle tebe je?“

„Řekl bych, že otec Heaney. Po pravdě o tom skoro nepochybuju. Tehdy měl ještě černý obočí. Vždycky jsem si říkal, že vypadá jako dva velcí chlupatí pavouci. Však víš, jako tarantule. Teď sice ten starej páprda nemá brejle, ale toho bych poznal i se zavřenejma očima.“

„Odkud ho znáš?“

„Ze školy. Učil hudebku. Pro ránu nešel daleko, to ti povím. Nebylo hodiny, aby děcka nepropleskl za kdejakou hovadinu. O mně tvrdil, že zpívám jak rozvrzaný dveře.“

Kieran popotáhl a utřel si nos do rukávu.

„Vypadá to, že tentokrát pro změnu někdo zfackoval jeho.“

Denis neodpověděl. Mlčky stál vedle napůl ponořené mrtvoly otce Heaneyho, naslouchal šumění větru v korunách ne-dalekých stromů a zmocňoval se jej stále silnější dojem, že

putuje zpátky v čase. V duchu téměř slyšel školní sboristy, jak svými sladkými pronikavými hlásky zpívají „Kyrie eleison“, i jak se na chodbách ozývá dupání a otec Heaney vyštěkává: „Zpomal, O’Connore! Tím, že poběžíš, se do nebe rychleji nedostaneš!“

2

Katie otevřela oči a uviděla, že John stojí u okna. Rozhrnul závěsy potíštěné růžemi a vyhlížel ven na pole. V ranních slunečních paprscích, které na jeho nahé tělo dopadaly, vypadal jako světec ze středověké malby. Přispíval k tomu i černý kříž chlupů na jeho hrudi a tmavé kudrnaté vlasy, které si od jejich seznámení ani jednou neostříhal. Po osmnácti měsících strávených prací na rodinném statku byl i mnohem štíhlejší a svalnatější.

„Vypadáš zamýšleně,“ poznamenala Katie a opřela se o loket.

John se ohlédl a neznatelně se na ni usmál. Jeho hnědé oči připomínaly ve slunečním světle třpytivé acháty. „Jenom jsem koukal na jarní pšenici, nic víc.“

„A o čem jsi při tom dumal?“

Pustil závěs a přešel k posteli. Chvilí vedle Katie stál, jako by jí chtěl říct cosi důležitého, ale když k němu vzhlédla, pouze se na ni mlčky usmál.

Natáhla se, vzala do levé ruky jeho penis a špičkou pravého ukazováčku po něm jemně přejela. „Tenhle klas mi připadá celkem zralý,“ poškádlila ho. „Nemám ochutnat?“

Pobaveně zabručel, potom se sklonil, políbil ji na temeno a sedl si k ní. Nepřestávala ho hladit, on ji však něžně chytil za zápěstí a naznačil jí, aby přestala.

„Musím ti něco říct,“ prohlásil. „Měl jsem v plánu probrat to s tebou včera večer, ale nechtěl jsem nám kazit náladu.“

Katie se zamračila. „O co jde? No tak, Johne, teď už si vážně dělám starosti. Doufám, že se mámě nepřitížilo!“

„Ne, ne, mámě se teď daří dobře. No, pokud to vůbec jde... vzhledem k tomu, co se stalo. Díky Bohu, že ji Lucy neřízla hlouběji. Doktoři dokonce říkali, že by se mohla za týden nebo dva vrátit domů. To ale záleží i na tom, jak jí bude psychicky. Stačí, aby viděla nůž, a úplně ji to rozruší. Všechno teď jí jenom lžící.“

„To jsou ale vtípky. Tak co se děje?“

Otevřel ústa k odpovědi, ale vtom Katiin mobil zahrál první tři takty z balady „Fields of Athenry“. „Momentik,“ řekla, sáhla po telefonu na nočním stolku a hovor přijala. „Komisařka Maguirová, kdo volá?“

„Tady detektiv O’Sullivan. Promiňte, že ruším, ale zavolali nás do Ballyhooly. Nějací rybáři našli v řece mrtvolu.“

„O co se jedná? Nehoda, sebevražda, nebo násilné úmrtí?“

„Násilné úmrtí, o tom nemůže být pochyb. Toho chlapa svázali jako krocana a uškrtili.“

„Kdo vede vyšetřování?“

„Momentálně strážmistr O’Rourke. Ale myslí si, že byste sem měla okamžitě přijet a osobně se na to podívat.“

„Krucinál, nemůže se toho ujmout sám? Mám dneska volno, poprvé za několik týdnů.“

„Když on je strážmistr O’Rourke fakt přesvědčený, že byste se na to měla mrknout. A navíc potřebujeme, aby někdo udělal prohlášení do médií. Jsou tu lidi z *RTÉ News*, Dan Keane z *Examineru* a nějaká holka z *Catholic Recorderu*.“

Katie vzala náramkové hodinky a podívala se na ně. „Dobře, Paddy. Dejte mi čtvrt hodiny.“ Zaklapla mobil a posadila se.

„Co se děje?“ zajímal se John.

„Povinnost volá, jak jinak. Někdo našel mrtvolu v Blackwateru a Jimmy O’Rourke z nějakého důvodu požaduje, abych tam přijela a taky si ji prohlédla.“

Oblékla si bílé saténové kalhotky, které večer odložila na křeslo, a zapnula si podprsenku.

„Mám tě tam hodit?“ zeptal se John.

Přetáhla si přes hlavu tmavě zelený rolák a krátké, měděně červené vlasy se jí zježily jako kohoutí hřebínek. „Ne, díky. Kdo ví, jak dlouho tam budu. Zavolám ti, hned jak to půjde. A mimochodem, co žes mi chtěl říct?“

John zavrtěl hlavou. „To může počkat.“

Zapnula si těsné černé džíny a obula kozačky s vysokým podpatkem. Přesunula se do koupelny a pohlédla na sebe do zrcadla nad umyvadlem.

„Bože můj, já mám ale kruhy pod očima! Co si lidi pomyslí? Že jsem v noci pořádala orgie?“

„Však jo,“ poznamenal John a díval se, jak si Katie nanáší oční stíny a bledě růžový lesk na rty. Od jejich seznámení na něj působila, jako by byla spřízněna s vilami — kvůli zeleným očím, vystouplým lícním kostem a mírně našpuleným ústům. Měřila sice jen metr pětadesát, ale energie měla na rozdávání. Johnovi bylo jasné, proč se jí podařilo stát se první policejní komisařkou v Corku a proč se do ní on sám tak bezhlavě zamiloval. Katie vyšla z koupelny a políbila ho. „Co kdybychom zaskočili na večeři k Luigimu Maloneovi? Po těch jeho slávkách bych se utloukla.“

„Co já vím, třeba.“ Pak si ale uvědomil, že říct jí to u večeře by nemuselo být úplně od věci.

Oblékl si tmavě modrý froté župan a bosý ji doprovodil k hlavním dveřím. Otočila se a naposled ho políbila. „Dávej na sebe pozor,“ řekl jí jako vždy a pozoroval, jak přechází přes svažité dvůr a za ní cupitá jeho černý labrador Lucifer. Nastoupila do své hony, poslala Johnovi vzdušný polibek a odjela.

3

Cestou do Ballyhooly vytáhla cédéčko *Elements* vydané sborem při Sirotčinci svatého Josefa a pustila si jejich podání skladby „Gloria“ od Guillaumea de Machaut. Čisté, pronikavé a nesmírně působivé nazpívání té písně jí pokaždé zvedlo náladu. Vždycky se ke zpěvákům přidala. Snažila se vyzpívat všechny vysoké tóny, na rozdíl od sboristů ale znělo její podání velmi falešně. „Gloria“ jí připomínala, že nebe určitě existuje, a to navzdory všem zločinům, s nimiž se policisté musejí dennodenně potýkat — navzdory všemu násilí, drogovým dealerům, prostituci a opilství.

Jela po Lower Main Street a potom odbočila k vesnici Carrignavar. Silnice byla úzká a z obou stran obehnaná šedými kamennými zdmi porostlými břečťanem. Katie po celou cestu nenarazila na žádnou známku života, až zhruba po pěti kilometrech přijela k jakémusi statku. Na travnaté krajnici před branou parkovalo sedm až osm aut a dodávek. Za nimi na dvoře stály dva policejní antony, záchranná služba plus tři hlídková auta s blikajícími modrými světly.

Policista nasměroval Katie do brány a otevřel jí dveře. Vystoupila a uviděla, že ji z opačného konce dvora běží přivítat strážmistr O'Rourke se zelenými gumáky v ruce. Byl to malý muž s pískově žlutými vlasy, ostře řezanými rysy a hranatou hlavou, která byla v poměru ke zbytku těla příliš velká.

„Bez tohohle se asi neobejdete,“ řekl jí.

„Jaká je to velikost?“

„Třiačtyřicítky. Ale přece se nebudete brodit řekou v podpatcích.“

Posadila se na sedadlo řidiče, rozepnula si černé kozačky a nazula si holínky. Byly obrovské a při chůzi hlasitě vrzaly.

„Takže o co vlastně jde, Jimmy?“ zeptala se a zamířila s ním přes dvůr za dům. Ve dveřích stáli statkář, jeho manželka a dva dospívající synové a ošklivě se na policisty mračili. Katie na rodinku zamávala a zavolala: „Všechno v pořádku? Neradi rušíme!“, oni ale neodpověděli. Jak tam tak spolu stáli, připomínali spíš skupinku nesourodých chřičů než lidi.

„Pěkná parta buranů, co?“ podotkl strážmistr O'Rourke.

„Ale no tak, Jimmy. Trochu respektu k prostým občanům, prosím.“

Šli přes pastvinu, kde v dlouhých lesklých stéblech trávy jemně šeptal vánek, až se nakonec ocitli u břehu řeky Blackwater. Přiblížili se k vodě a spatřili na mělčině černě oděné tělo položené na boku. Nad mrtvolou se skláněli dva technické v bledě zelených oblecích z tyveku a fotografovali ji. Na břehu postávali tři uniformovaní policisté a spolu s několika záchranáři dávali rozhovor televiznímu štábu a dvěma reportérům. O kus dál přešlapovali tři malí chlapci a dva muži s rybářskými pruty a zapálenými cigaretami.

Strážmistr O'Rourke ukázal na rybáře. „Vidíte tamhle ty dva chlapy? To oni tělo našli. Jeden z nich tvrdí, že ví, co je oběť zač. Je si víceméně jistý.“

„Vážně?“

„Myslí si, že jde o jednoho faráře z Mayfieldu, nějakého otce Heaneyho. Prý v osmdesátých letech učil na základní škole u svatého Antonína hudební výchovu.“

„Koukám, že váš člověk má výbornou paměť.“

„Na tom není nic divného, pokud jde skutečně o otce Heaneyho. Byl to totiž jeden z dvanácti kněží v diecézi Cork a Ross, které před sedmi lety vyšetřovali pro podezření ze sexuálního zneužívání. Učitel hudebky? To určitě, učil ty kluky leda tak hrát na píšťalu.“

„Obvinili ho někdy z něčeho?“

„Zadal jsem O’Sullivanovi, aby to prověřil. Celkem bylo proti otci Heaneymu vzneseno jedenáct stížností. Nevhodné chování ve sprchách a podobné věci. Státní zástupce ten případ odmítl dotáhnout do konce, údajně proto, že k tomu došlo moc dávno.“

„No ale proč jsou tu lidi od tisku? Kvůli tomu podezření ze zneužívání?“

„Částečně jo.“

„Na tom případu je ještě něco divného, vidíte, Jimmy?“

„Jak říkám, komisařko, bude lepší, když se na to podíváte sama.“

Vstoupil do říčního toku a podal Katie ruku, aby jí pomohl. Následovala ho a ledová voda ji i přes gumové holínky zastudila. Strážmistr O’Rourke se začal brodit kupředu a Katie se vydala za ním. Ze všech sil se snažila, aby jí gumáky nesklouzly z nohou. Jakmile se přiblížili k tělu, členové technického oddělení vstali a o pár kroků ustoupili. Jeden z nich měl šedé vlasy a vypadal přibližně na pětáctyřicet. Druhý působil dojmem, že teprve nedávno dostudoval.

„No, rozhodně vypadá jako kněz,“ poznamenala Katie a sehnula se. „Má u sebe nějaký průkaz?“

„Nic, komisařko,“ řekl mladší technik. Měl řídký blondatý knírek a tvář pokrytou výrazně červenými pupínky, takže vypadal, jako by ho někdo z bezprostřední blízkosti střelil brokovnicí. „V kapsách jsme mu našli akorát růženec a balíček extra silných mentolek.“

„Očividně se staral o to, na čem doopravdy záleží,“ poznamenal strážmistr O'Rourke. „O svou duši a dech.“

„Tušíte, co bylo příčinou smrti?“ zeptala se Katie. „Na oficiální odpověď si samozřejmě počkáme, až doktor Reidy provede pitvu.“

Starší technik si odkašlal. „Jsou dvě až tři možnosti. Já bych řekl, že ke smrti přispěly všechny tři. Uškrtili ho velice tenkým drátem, který mu na zátylku utáhli namotáním na polévkovou lžici. Stejným typem drátu mu svázali zápěstí, kolena a kotníky. Zrovna tak ale mohl vykrvácet nebo umřít na šok.“ S těmi slovy se nad mrtvolou sklonil a otočil ji na záda. Levá ruka zemřelého se šplouchnutím dopadla do vody. Technici před Katiiným příchodem přeřízli dráty, jimiž měl kněz svázané kotníky a kolena, a rozeznuli mu černou sutanu až k bokům. Muž na sobě neměl spodní prádlo. Jeho ochablý penis ležel na tlustém bílém stehně, ale tam, kde měla být varlata, zela pouze velká tmavá díra.

„Prokrista,“ hlesla Katie. Předklonila se a prohlédla si ránu zblízka.

„Ať to udělal kdokoli, zjevně k tomu použil něco jako zahradnické nůžky,“ řekl starší technik. „Jde to poznat podle věčkového zářezu na hrázi, kde se čepele zkřížily.“

„Ježíšku na křížku,“ řekl strážmistr O'Rourke. „Chce se mi brečet, jen si to představím.“

„Nezabili ho tady,“ pokračoval technik. „Posmrtná ztuhlost už částečně pominula, takže je pravděpodobně mrtvý aspoň tři dny. Odhaduju, že ho uškrtili a vykastovali někde jinde a sem ho pohodili včera večer.“

„Co vy na to, komisařko?“ zeptal se strážmistr O'Rourke. „Vražda z pomsty? Třeba ho zabil nějaký nepřítel z časů, kdy učil. Poslední dobou je přece kolem zneužívání dětí hrozný povyk, ne? Papež říká, jak ho to všechno strašně mrzí a tak

podobně. Kdosi toho chlapa celá ta léta nesnášel, až nakonec usoudil, že je načase s tím něco udělat.“

„No, možná máte pravdu,“ řekla Katie a narovнала se. „Nesmíme se ale unáhlvat. Třeba ho vrah prostě z nějakého důvodu neměl rád. Vzpomínáte na ten případ v Holyhillu, který jsme řešili před několika lety? Na tu mladou ženu, jejíž manžel umřel na rakovinu a která pak ubodala faráře nůžkami, protože jeho modlitby nezabraly?“

„Musím uznat, že taky znám pár kněží, na které bych s největší radostí vzal kudlu,“ připustil strážmistr O'Rourke.

Katie se otočila ke staršímu technikovi a prohlásila: „Až skončíte, pošlete tělo na patologii. Víc toho vidět nepotřebuju.“

„Než půjdete — je tu ještě jeden zajímavý detail,“ ozval se technik a zvedl dva kusy mosazného drátu, jímž vrah spoutal knězi nohy. Oba byly na konci uvázané do úhledné dvojité smyčky, která připomínala motýlí křídla.

Katie řekla: „To je dost osobitý podpis. Nepoužívají takové smyčky nějakí řemeslníci?“

„O ničem takovém nevím, ale poptám se.“

„Fajn, děkuju.“

Katie zamířila ke břehu a detektiv O'Sullivan jí podal ruku, aby mohla vylézt z řeky. Bezprostředně poté se k nim seběhl štáb televizní stanice RTÉ — Fionnuala Sweenyová, pohledná zrzavá dívka v jasně zelené větrovce, a neoholený kameraman. Doprovázel je Dan Keane z deníku *Examiner* — muž se zarudlou tváří oblečený do svého oblíbeného svrchníku s raglánovými rukávy — a bledá mladá žena s kulatým obličejem, havraními kudrnatými vlasy a nápadným znaménkem nad horním rtem. Katie došla k závěru, že se jedná o reportérku z časopisu *Catholic Recorder*. Pod dívčíným šedým pytlovitým pončem se viditelně dmula velká prsa.

Fionnuala Sweenyová přidržela Katie před ústy mikrofon a řekla: „Komisařko Maguirová, smíme vám položit několik otázek?“

„Nejdřív se na něco zeptám já vás,“ oznámila Katie ostře. „Kdo vám dal avízo, že se tu našlo tělo?“

Fionnuala Sweenyová prudce zamrkala, jako by ji Katie smrtelně urazila. „Dobře víte, že tohle vám v žádném případě nemůžu prozradit. Mám povinnost chránit svoje zdroje.“

„Ale prosím tě, přestaň s tím svatouškovstvím, Nualo,“ odfrkl si Dan Keane a zapálil si cigaretu. „Mně brnkнул ten samý člověk, co tobě, ale nepředstavil se a podle hlasu jsem ho nepoznal. Po pravdě ani netuším, jestli to byl chlap, nebo ženská. Upřímně řečeno, zněl jako žába.“

„Dobrá,“ řekla Katie. „Ptejte se mě, na co chcete, ale vyšetřování je v rané fázi, takže vám toho beztak moc nepovím.“

Fionnuala Sweenyová začala: „Tamhle váš svědek identifikoval zemřelého jako otce Dermota Heaneyho z Mayfieldu.“

„K tomu se nehodlám vyjadřovat. Bez ohledu na tvrzení svědka si totožnosti oběti prozatím nejsme jistí.“

„Otec Heaney byl jedním z kněží, které v roce 2005 vyšetřovali pro podezření ze zneužívání dětí.“

„Slyšela jsem. Pokud je mi ovšem známo, nepodnikl proti němu státní zástupce žádné právní kroky, a navíc ten muž, který se dnes našel, nemusí být otec Heaney. Na co se mě vlastně ptáte?“

„Jen bych ráda věděla, jestli se budete zabývat možností, že otce Heaneyho potrestal někdo z jeho obětí. Za to, co provedl. Nebo lépe řečeno — co údajně provedl.“

Katie zvedla ruku. „Poslyšte, Fionnualo, kolikrát vám to mám opakovat? Totožnost oběti jsme pořád ještě neurčili, ne na sto procent. Co já vím, třeba ani o žádného kněze nejde.“

A i kdyby to otec Heaney byl, nemáme žádnou teorii, kdo měl důvod ho zabít a proč. Momentálně vám můžu říct jediné, a sice že oblast důkladně pročešeme a promluvíme si s každým, kdo si mohl všimnout něčeho neobvyklého. Pokud vaši diváci usoudí, že totožnost toho muže znají a vědí, kdo mu chtěl ublížit, jako vždy budeme velice vděční, když se nám ozvou.“

„Víte aspoň, co způsobilo jeho smrt?“ zeptala se Fionnuala Sweenyová.

„Opakuji, že si nejsme jistí. Jakmile to půjde, zařídíme, aby státní patolog Reidy nebo některý z jeho dvou zástupců provedl pitvu.“

Dívka se znaménkem krásy zašišlala: „Ciara Clareová z *Catholic Recorderu*, komisařko. Jestli se ukáže, že je ten mrtvý muž skutečně kněz, bezpochyby se obrátíte na diecézi a se zástupci církevní obce se dohodnete na co nejdiskrétnějším způsobu, jak se s případem vypořádat, že?“

Katie se na ni zamračila. „Nejsem si jistá, jestli rozumím vaší otázce.“

„Církev teď prochází značně složitým obdobím,“ pokračovala Ciara Clareová. „Jak sama dobře víte, biskup požádal veřejnost o prominutí minulých chyb. Tvrdím jenom, že je čas na uzdravení, ne na další skandál.“

„Promiňte, Ciara, ale vážně naznačujete to, co si myslím, že naznačujete?“

„Pouze se bojím skandalizace té vraždy, to je celé. Konec konců se zdá pravděpodobné, že toho člověka zabila oběť sexuálního zneužívání, aby se pomstila, nebo se pletu? To by případně mohlo povzbudit jiné oběti k tomu, aby vzaly zákon do vlastních rukou. Nelze připustit, aby byli napadeni i jiní kněží, bez ohledu na to, co v minulosti spáchali.“